

„Nincsen sok választás, azért nincsen, mert elkúrtuk. Nem kicsit, nagyon. Európában ilyen böszmeséget még ország nem csinált, mint amit mi csináltunk. Meg lehet magyarázni... Nyilvánvalóan végig hazudtuk az utolsó másfél, két évet. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk, az nem igaz. Annyival vagyunk túl az ország lehetőségein, hogy azt nem tudtuk korábban elképzelni, hogy azt a Magyar Szocialista Párt és a liberálisok kormányzása azt valaha is megteszi. És közben egyébként nem csináltunk semmit négy évig. Semmit. Nem tudtok mondani olyan jelentős kormányzati intézkedést, amire büszkéek lehetünk, azon túl hogy a szarból vissza hoztuk a kormányzást a végére. Semmit. Ha el kell számolnunk az országnak, hogy mit csináltunk négy év alatt, akkor mit mondunk?”

"Az amit el tudtam nektek mondani itt egy órában, sőt talán több is volt, mint egy óra, az természetesen nem az egész politikánk. Az természetesen nem képes magába foglalni egy sor dolgot, amelyet meg kell tenni és nem képes visszaadni az egyébként szükséges kommunikációnak azt a sokrétűségét, ami kell a sikerhez. Ezzel együtt is a figyelmeztetést és a tanácsokat ez ügyben köszönjük szépen.

Ha őszinte vagyok hozzátok, akkor azt tudom mondani, hogy tele vagyunk kétségekkel. Hogy a maga biztosság mögött ott van az őrlődés és a gyötrődés. Egészen pontosan tudom, hogy mindaz, amit csinálunk, az nem lesz tökéletes. Hogy egy sor ügyben fogalmam sincsen, hogy melyik a nem a hatodik lépés, még a harmadikat sem tudom. Tudom az első kettőt. És egyszerre kell megpróbálni előre vinni ezeket az ügyeket, fenntartani közöttünk az együttműködést, a jóhiszeműséget, biztosítani a koalíciós partner támogatását, fölkészíteni a legbefolyásosabb lapok vezetőit, és vezető publicistáit, hogy mire számíthatnak. Bevonni őket ebbe a folyamatba. Megtanulni nem fölszisszenni minden pillanatban, és menni előre.

Dehogyan tudom kiszámolni minden lépésünknek a következményét. Nem tudjuk. Nincsen ennyi kapacitásunk. Az az igazság, hogy csak reggel 7 órától éjjelig dolgozik az egész csapat és hiába, egy pont után nem lehet szélesíteni. Nem tudjuk 12-15 embernél többen körül ülni azt az asztalt, amelyenél meg kell állapodni kormányzati emberekkel, minisztériumi emberekkel, meg szakértőkkel. Nem tudjuk. Ennyi tehetségünk van gyerekek.

Amit meg lehetett csinálni az elmúlt egy hónapban, azt megtettük. Amit az azt megelőző hónapokban titokban meg lehetett csinálni úgy, hogy nehogy a választási kampány utolsó heteiben előkerüljenek olyan papírok, hogy mire készülünk, azt megtettük. Úgy őriztük a titkot, hogy miközben tudtuk és ti is tudtátok, hogyha el fog jönni a választási győzelem, utána nagyon neki kell állni, hogy soha ilyen problémánk nem volt. Úgy őriztük a politikai egységet tavaly nyár óta, és mögötte mondjuk a szakmai politikai egységet, mint soha ebben az elmúlt években. Vagy talán sose. Természetesen mindaz, amit tudunk, az anyagaink kidolgozottsági foka hogy maga után kívánnivalót. Igen. Igazatok van. Pontosán tudjuk mi azt, hogy rengeteg kockázattal nézünk szembe. Mikor azt mondjátok nekem, hogy vigyázzunk oda, mert hát az Alkotmánybíróság vissza küldhet dolgokat, tudjuk mi ezt. Nem baj, hogy mondjátok, de higgyétek el, tudjuk. Egy nagyon szűk csapat dolgozik Petrétei Jóska mögött – mert hogy nem engedhetjük be a minisztérium egészére ebben a fázisban még – öt-hat-hét ember. Reggeltől éjszakáig. A szó legszorosabb értelmében. Hogy nehogy baj legyen. Órületbe kergetjük egymást bizonyos pontokon, hogy összeszedjük a szükséges mennyiségű pénzt. És én magam, amit korábban egy évig nem tapasztaltak tőlem, az elmúlt egy hónapban talán háromszor kezdtem el üvöltözni és kiabálni, nem bírva mindennek a feszültségét a tárgyalásokon. Nem a kollégákkal, hanem amikor mennek a politikai egyeztetések, hogy húzzatok már a p...ba ezzel. Gyerünk előre.

Nincsen sok választás. Azért nincsen, mert elkúrtuk. Nem kicsit, nagyon. Európában ilyen böszmeséget még ország nem csinált, mint amit mi csináltunk. Meg lehet magyarázni. Nyilvánvalóan végighazudtuk az utolsó másfél-két évet. Teljesen világos volt, hogy amit mondunk,

az nem igaz. Annyival vagyunk túl az ország lehetőségein, hogy mi azt nem tudtuk korábban elképzelni, hogy ezt a Magyar Szocialista Párt és a liberálisok közös kormányzása valaha is megteszi. És közben egyébként nem csináltunk semmit négy évig. Semmit. Nem tudtok mondani olyan jelentős kormányzati intézkedést, amire büszkék lehetünk, azon túl, hogy a szarból visszahoztuk a kormányzást a végére. Semmit. Ha el kell számolni az országnak, hogy mit csináltunk négy év alatt, akkor mit mondunk? Természetesen a dolog az nem szépen, nyugodtan, aprólékosan fölépített. Nem. Nem. Örült lóhalálában készül, mert egy darabig nem csinálhattuk, nehogy kiderüljön, most meg már olyan rohadtul kell csinálnunk, hogy majdnem belegebedünk. Aztán lassan fölbukunk. Mert nem bírjuk jobban a tempót. Ez a helyzet. Közben meg meg kell állapodni még a szabad demokratákkal, mert még miniszteri problémák – ismeritek.

Nézzétek. A dolog az úgy áll, hogy a legrövidebb távon nincsen választás. Veres Janinak igaza van. Lehet még egy picikét itt tesztoszázskodni, de nem sokat. Gyorsan eljött az igazság pillanata. Az isteni gondviselés, a világgazdaság pénzbősége, meg trükkök százai, amiről nyilvánvalóan nektek nem kell tudni, segítette, hogy ezt túléljük. Nincsen tovább. Nincsen. És persze még gondolkodhatunk nagyon sokáig, meg kib....ott sok elemzést el lehet végezni, hogy melyik társadalmi csoportot hogy fogja végezni(?), azt tudom nektek mondani. Nem tudunk még hetekig elemezni gyerekek, nem tudunk. Az első nap meg kell mondani, hogy mit kell csinálni azért, hogy ebből még idén kiigazítás legyen, hogy szeptember elsejétől bizonyos adójogszabályok életbe léphessenek. Elemezgethettek még egy pár hétig, aztán majd jönnek, akiknek az a szakmájuk és azt mondják, hogy ők már elemezték. Magyarország le van írva. Ezért annak az előrebocsátásával, hogy amit csinálunk, az messze nem tökéletes, nem tudok nektek B verziót mondani.

Aki a Magyar Szocialista Párt környékén befolyásos véleményformáló makrogazdasági ügyekben Kornaitól Bokrosig, Békésitől Surányiig, Vértestől a jó ég tudja kicsodáig, azokkal végigbeszéltük, végigszenvedtük, végigüvöltöztük. És azt is meg kell mondjam nektek, hogy nagyon sok nagy ötlettel találkozunk. Hű, a hétszázát neki. És kiderül, hogy még a legnagyobbak is, a legtöbbre tartottak is százmilliárdos nagyságrendű tévedésekben vannak. Vessünk ki ingatlanadót mindenkire. Tudjátok, hogy mennyi jön be ingatlanadóból, ha minden ingatlant megadóztatunk, ami 5 millió forintnál drágább? Alacsony értékhatárt mondtam, nem 100 milliót, ötöt. És egyébként még odaadjuk még az önkormányzatoknak azt az 52 milliárdot, ami a kommunális adóból bejön, mert akkor azt oda kell nekik adni, már most az ő bevételek. Az egésznek az egyenlege kevesebb, mint 20 milliárd forint. Oda jön hozzám Magyarország talán legbefolyásosabb üzletembere, Demján Sándor. Hatalmas nagy hanggal, hogy: Ferikém olvasom a Sárközi-tanulmányban, hogyha minden háttérintézményt bezárunk, akkor 700-800 milliárd forintot fogunk megtakarítani. Mondom: Sanyikám, normális vagy te? Hát legalább te tudhatnál számolni, áldjon meg a jó Isten. Odajön Surányi Gyuri barátunk, hogy ő neki megvan, hogy hogyan kell átalakítani úgy a minimálbér adómentességét, hogy közben fönt lehessen tartani az igazságosságot. És dolgozunk sokáig vele. Majd elküldi a papírját végre, amire kiszámolja és kiderül, hogy minden nagyon jó, csak azt nem tudja, hogy létezik az adójóváírás intézménye ma Magyarországon és azt is át kell alakítani, és az 230 milliárd forint összességében. Ja? Hát, ha a 200 milliárd forint benne van a pakkba, akkor már nincsen megoldása. Általában sok jó ötlet van egész addig, amíg nem kell számolni. Mikor számolni kell, akkor elfogy a tudomány.

Általában sok kritika van, hogy a rendszer nem eléggé kerek, nem eléggé konzisztens, mindenkinek van ötlete, hogy akkor mit vegyünk ki belőle, hogy a maradék konzisztensebb legyen és máris éppen csak harmadannyi pénz van, mint amennyit össze kell szedni. Ja? Úgy én is tudok konzisztens lenni. Ja, úgy én is tudok konzisztens rendszert. Csak az a problémám, hogy nem 50 milliárdot kell összeszedni, hanem, nem mondom meg, hogy mennyit. Hát ez a baj. Ráadásul mindezt valahol úgy kell megtenni, hogy amit akarunk csinálni hosszú távon, azt ne keresztbe verje.

Gyerekek. Nem vagyunk tökéletesek. Egyáltalán nem. Nem is leszünk. Nem tudom nektek azt

mondani, hogy minden rendben lesz. Azt tudom nektek mondani, amit mondtam az utolsó egy évben. Hogy ami tisztességgel megcsinálható, ami a tehetségünkől kitelik, mert nem játsunk különleges meccseket, mert az energiáinkat nem arra fordítjuk, hogy egymással szarakodjunk, mert nincsenek külön érdekek, amik egyébként nem bírná ki közöttünk a nyilvánosságot, mert nem valamit akarok veletek elintézni.

Az a csapat, akire rábízátok ennek az oldalnak a vezetését, az a csapat képes nagyjából erre a teljesítményre. Képes nagyjából programot adni. Lehet, hogy van egy másik csapat, amelyik tud mást. Nem tudunk, nem tudunk ennél többet és ennél jobbat. Nem leszünk rá képesek. Ha belegebedünk, akkor sem. Nagy munka van, tisztességes munka van egymás között. Muszáj megcsinálni. Nem beszélek az Új Magyarországról, a fejlesztésekről, határon túli magyarokról, egyházakhoz fűződő kapcsolatról és még ezer dologról, mert a nagyhoz képest ma nem ez a legfontosabb. Mindegyikben érdemi, jelentős és mély javaslataink lesznek. Egyik-másik meglepetést is fog okozni. De az egészhez képest, amit el kell döntenünk egymás között, nem ez a legfontosabb. Reform, vagy bukás. Nincs más. És amikor azt mondom, hogy bukás, akkor beszélek Magyarországról, beszélek a baloldaltól, és nagyon őszintén mondom nektek, beszélek magamról is.

És akarok most egyetlenegyszer mondani nektek három percet. Ezt legfeljebb még egyszer fogom elmondani nektek. Fantasztikus dolog politikát csinálni. Fantasztikus. Fantasztikus egy országot vezetni. Az utolsó másfél évet azért tudtam én személy szerint csinálni, mert egy dolog ambicionált és egy dolog fűtött: visszaadni a baloldaltól a hitét, hogy megcsinálhatja, hogy nyerhet. Hogy nem kell lehajtani a fejét ebben a kurva országban. Hogy nem kell beszarni Orbán Viktortól, meg a jobboldaltól és tanulja most már meg magát nem ő hozzájuk mérni, hanem a világhoz. Ez adta a hitet, hogy miért érdemes ezt csinálni. Nagy dolog volt. Imádtam. Életem legjobb része volt. Most az adja, hogy történelmet csinálók. Nem a történelemkönyveknek, arra szarok. Egyáltalán nem érdekel, hogy benne leszünk-e, én személy szerint. Egyáltalán nem érdekel. Csinálunk-e valami nagyot? Azt mondjuk-e, hogy: a rohadt életbe, jöttek páran, akik meg merték tenni és nem szarakodtak azon, hogy hogy a francban lesz majd az útiköltség elszámolásunk, b....a meg. Jöttek párok, akik nem szarakodtak azon, hogy a megyei önkormányzatban lesz-e majd helyük, vagy nem, hanem megértették, hogy másról szól ez a kurva ország. Hogy megértik azt, hogy azért érdemes politikusnak lenni itt a XXI. század elején, hogy csináljunk egy másik világot. Csak azért. Egzisztenciát lehet még találni sokat.

Tudom, hogy nekem ezt könnyű mondani. Tudom. Ne vágjátok mindig a képembe. De csak azért érdemes. Majdnem beledöglöttem, hogy másfél évig úgy kellett tenni, mint hogyha kormányoztunk volna. E helyett hazudtunk reggel, éjjel, meg este. Nem akarom tovább csinálni. Vagy megcsináljuk, és van hozzá egy emberetek, vagy mással megcsinálni. Soha egy darab interjút nem fogok adni akkor, amikor be fogom fejezni, hogyha vitával fogunk elválni egymástól. Soha. Soha nem fogom a magyar baloldalt bántani. Soha. De csak azért érdemes csinálni, hogy hozzájáruljunk a nagy dolgokhoz. Elmagyarázni és majd hosszú bizottságokban ücsörögni és majd új munkabizottságot tartani, aztán majd kideríteni, hogy soha egyetlenegy törvényben nem tudunk megállapodni, mert újra csak azok a kompromisszumok születnek meg, ami lényegében a semmittevés kompromisszuma, hogy fönnmaradjon, ami eddig volt. Mert minden más sérti valakinek az érdekét. Ahhoz másik madám kell. Ez az én imádatomat nem fogja megváltoztatni, egyáltalán nem. Én nem fogok naponta fölállni. Volt ilyen minisztere Horn Gyulának is, aki mindig le akart mondani. Volt ilyen miniszterelnök elődöm is, aki állandóan elmondta, hogy ő, hogy én nem ilyen pasi vagyok. Amíg van benne erő és megyünk előre, addig igen, és egyszer meg nagyon csöndben elmegyek. Nem érdemes másért. Mindenki döntse el magában, hogy 4-500 ezer forintért csinálja a dolgot, ami kurva fontos, különösen, ha az embernek már egyébként nincsen más szakmája, csak ez, tudom én. Hogy képes-e az elmúlt 15 év összes történetén fölülelmedni és megkötni újket, vagy azt gondolja, hogy ez is egy olyan négy év lesz, hogy á, francba, túléljük az eddigit is, most is túl

leszünk. Volt már elég miniszterelnökünk, hát ezen a pasin is túl leszünk majd. Mi úgyis maradni szoktunk. Lehet. És azt is mondom, hogy ez egy legitim érvelés, és nem is bánt, egyáltalán nem, egyáltalán nem. Van ebben a frakcióban nem egy miniszterelnöknek alkalmas ember. Én azt mondom, hogy vegyen mindenki nagy levegőt, igyon kurva sok bort, aludjon egy-két éjszakát és döntse el magában. Ha mindenki csak ugyanazt tudja mondani, mint az elmúlt években mindíg mondott és nem jut el odáig, hogy na, franc egye meg, lehet, hogy mást kell mondani, mint amit mondtam öt éven keresztül, mert láthatólag soha nem tudtunk megállapodni egymással. Mert ha mind a százkilencven ugyanazokat a mondatokat mondja, mint amit az elmúlt években mondott, akkor ugyanúgy nem fog történni semmi, mert ugyanúgy nem tudunk megállapodni. Bassza meg, ugyan nem értek egyet, de elengedem. Először csinálják. Máskor meg azt, engedje el, hogy hadd csinálhassák. Az nem reform, hogy a többiek változzanak meg. Az nem reform, hogy egyébként kiállunk és mondjuk a népnek a mantrát. Az a reform, hogy hajlandóak vagyunk mi is egy sor ponton átértékelni mindazt, amit eddig gondoltunk és tettünk. Ehhez képest az első hónapoknak a dolga, a kiigazítás dolga, az csak szimpla kényszer, be kell valljam. Ott tévedtek, ha azt hiszitek, hogy van választásotok. Nincsen. Nekem sincs. Ma legfeljebb az a választás, hogy megpróbáljuk-e mi befolyásolni, hogy mi történik, vagy ránk fog omlani a francba. A megoldásunk biztosan nem tökéletes, igazatok van, biztosan nem, csak nem tudunk jobbat. Olyat, amiben meg tudunk állapodni a szakma nagy részével, akivel el tudjuk fogadtatni a piacokkal, el tudjuk fogadtatni a koalíciós partnerrel. Nálunk, akik nálunk ezt egy páran a tetején csinálják a Bélától a Veres Janiig, a Kiss Pétertől az Ildikóig, Szekeres Imrétől a Hillerig, meg mondjuk velem, nagyjából elhiszük, hogy körülbelül jó. Mert ezeknek kell, mindnek el kell hinni. Egyedül, külön-külön tudunk mást is, csak nem külön-külön vagyunk, hanem ott ülünk tizenegynéhányan az asztal körül, és el kell fogadni.

Én azt gondolom, hogy meg lehet csinálni. Azt gondolom, hogy lesznek konfliktusok gyerekek, igen, lesznek. Lesznek tüntetések, lesznek. Lehet tüntetni a Parlament előtt. Előbb-utóbb megunják, hazamennek. Csak, csak akkor lehet végigcsinálni, hogyha a lényegben, a lényegben hisztek és a lényegben van egyetértés. Kikerülni a konfliktusokat önmagunk között, megijedni attól, hogy egyébként sértünk érdekviszonyokat, akkor nem szabad elkezdni, nem szabad. Semmihez nem ragaszkodom. Úgy nem igaz, hogy én ahhoz ragaszkodom, hogy van egy valami a fejemben, hogy annak kell lenni az egészségügyben, annak kell lenni a Dehogy. Én ezeket a beszélgetéseket szervezem, mediálom, nyitom ki a pasikat, hogy mondják el, hogy mi van bennünk. Nem diktálom. Nem igaz. Ha diktálom, akkor, amikor le akarnak lassulni és nem akarnak megállapodni, hogy gyерünk, a hétszázát neki. Ezt tartom a dolgomnak. És ha megállapodtunk, akkor ne engedjem, hogy lelassuljanak. Nem arról szól, hogy nekem van egy Á-tól Z-ig megírt forgatókönyvem Magyarországra és azt mondom, hogy ki fogom belőletek verni. Egy francot! Van Á-tól Z-ig forgatókönyvem, hogy hogyan lehet a szocialistákban ott lévő hihetetlen energiát arra fölhasználni, hogy az országot megváltoztassák, hogy tegyék már bele, hogy legyenek már úrrá végre a kishitúségükön, meg a régi igazságaikon. Arra van. Aztán amikor nem bírom, akkor meg kiabálok egyet. Nincsen személyes sztorim ebben az ügyben, egyáltalán nincsen. Nagy dolgot kaptam ettől, amit az elmúlt másfél évben csinálhattam. Az a személyes sztorim, hogy változtassuk meg ezt a kurva országot, mert ki fogja megváltoztatni. Orbán Viktor fogja megváltoztatni a csapatával? Vagy C változat: nem történik semmi. El lehet még így egy darabig lébecolni. Persze, hogy bonyolult az egészségügynek a dolga. De hát amelyikünk bemegy egy egészségügyi intézménybe, tudja, hogy hazugságok sokaságára épül. Persze, hogy az oktatásban borzasztón nehéz bármihez hozzányúlni. De igen, azt látjuk, hogy nem egyenlően osztja a tudást széjjel. Valamelyikötök mondta, az mégis csak – talán az Arató Gergő – azért mégis csak a legnagyobb igazságtalanság, kérem szépen, hogy a magyar oktatási rendszer egyik oldalról a köztünk lévő társadalmi különbségeket fölerősíti, nem gyengíti, aztán meg szegregál is. Hát ez az igazi nagy probléma, ez a nagy gond. És az a nagy gond, hogy azoknak adjuk az ingyenes állami oktatás, kérem szépen, akik a legjobb családokból jönnek. Hát ehhez képest nem az a botrány, hogy ki kell fizetni 3 százalékonként. Ha van társadalmi botrány, akkor az, hogy a felső tízezer termeli magát újra közpénzen. Mi meg ezt nem merjük

kimondani, és be vagyunk szarva, hogy azt mondjuk, hogy egyébként a 7 százalékot akkor tessék fizetni. Ne áltassuk itt egymást. Ez az igazi botrány. Az az igazi botrány, hogy akiről a Laci beszél, az ő cigány embereinek, annak tized olyan jó minőségű egészségügyi szolgáltatás jut, mint nekem. És mióta az anyám, az anyámnak ismerik a nevét Pápán és Gyurcsány Katusnak hívják, azóta neki is jobb jut, a kurva életbe! Nem tudta, hogy mi történt. Megjavult az egészségügyi rendszer, fiam? Mondom: egy lószart, mama. Az az igazság, hogy fölismerik a nevedet. Ez botrány. Hát ehhez képest, társadalmi értelemben a vizitdíj semmi. Az nem botrány, az kényelmetlen politikailag, meg kifizetni. Mert politikailag lehet neki súlyos következménye. De őszintén szólva ez a következmény legfeljebb bennünket érint, ha idióták vagyunk. A társadalmi következménye, az meg mindenkit érint. Mi azért nem merünk hozzányúlni egy sor nyilvánvaló társadalmi hazugsághoz, mert félünk a ránk ható politikai következményektől.

De hölgyeim és uraim! Ez egy pár száz embernek, meg a családjának, meg az ismerősének a problémája a miénk. De nem azért kell politikusnak lenni, mert ebből olyan kurva jól meg lehet élni. Mert már elfelejtettük, hogy milyen autófényezőnek lenni. Hanem azért, mert meg akarjuk ezeket oldani. Egyébként pedig épp az az elmúlt négy évnek a tapasztalata, épp az Horn Gyula kormányzásának tapasztalata, hogy nem abba szoktak belebukni emberek, hogyha valamit csinálnak, meg ha nem csinálnak. A francba is, mibe is akkor? El kell indulni. Tudni kell, hogy mit akarunk csinálni. Irtózatossá lesz az első pár év, persze. Teljesen érdektelen, hogy 20 százaléka a lakosságnak fog ránk szavazni. Tavaly nyáron az utolsó nyolc évben először a 100 emberből a Szonda szerint csak 18 mondta, hogy ránk fog szavazni. Tavaly nyáron, gyerekek! Egy évvel később nyertünk. Mi lenne, ha nem az egymás közötti faszkodás miatt veszítenénk el a népszerűségünket, hanem mert csinálunk nagy társadalmi ügyeket. És nem probléma, hogy elveszítjük akkor egy időre a társadalom, a támogatásunkat. Aztán majd visszaszerezzük. Mert majd megértik. És el lehet majd menni vidékre nyugodtan, hogy megcsináltuk, a hétszázát. Nem lett mindenkinek jobb? Igazuk van. De neki, meg neki, meg neki, meg kollégiumok épültek ebben a nyüves országban végre újra. Erről szól a politika. Nem arról, hogy melyikünkől lesz kerületi polgármester, mégis hány darab helyettese lesz. Fontos az is, tudom én, nem vagyok naiv. De nincs benn az ország első száz legfontosabb ügyébe. És mi döntjük el, hogy melyikkel foglalkozunk, mi. És az ország azt gondolom, hogy megérdemelné, meg mi magunk is, hogy ilyen dolgokat csináljunk.

Szóval azt tudom nektek mondani, hogy álljunk meg, csináljuk meg. Sok igazságotok van a figyelmeztetésben, a féltésben, a részletek ügyében. Csak azt tudom mondani, hogy nem fogok játszani semmilyen játszmat sem így, sem így. Tesszük a dolgunkat. Amíg nagy tempóval lehet menni előre, addig megyünk. Ha nem lehet menni, és elmagyarázzátok, hogy igen, de... Ahhoz énszerintem én nem köllök. Ahhoz más kell. És írok majd kibaszott jó könyveket a modern magyar baloldaltól.